

Tring tring, de wekker gaat. Bram rekt zich nog even uit. Hij heeft zo'n leuke droom gehad. Eigenlijk wil hij nog niet wakker worden. Wat een mooie droomwereld. Er waren ridders, eenhoorns, feeën, prinsen, prinsessen en draken met de mooiste kleuren. Het was er prachtig, Bram woonde in een groot paleis en was de prins van de kleurenwereld. Hij mocht alles beslissen, hij was de baas. Het leek wel een toverwereld. Als prins Pepito - zo heette Bram in de kleurenwereld - de kleur van iets niet mooi vond, kon hij het zo omtoveren tot een andere kleur. De toverspreuk ging als volgt: 'biba baba boeh, even doe ik mijn ogen toe en als ik ze weer opendoe, is dit geel. Joehoe!' Of welke kleur hij ook maar wilde.

“Als je op onze school komt, Bram, dan wordt dit jouw klas. Hier zitten alle achtjarige jongens en meisjes.”

In de klas ziet Bram kleurige stoeltjes, tafeltjes en banken staan, de juf is er ook. “Hallo Bram, ik ben juf Maaïke. Heb je zin om even hier te blijven, dan kunnen je mama en papa nog wat verder rondkijken en met de directrice praten.”

“Ja hoor, wat gaan we dan doen?” antwoordt Bram.

“Ik wil je een verhaal vertellen over de klaproos.”

Bram gaat op één van de rode bankjes zitten. Juf Maaïke komt bij hem zitten en begint te vertellen. Het verhaal is prachtig, het gaat over een witte klaproos. Ze schaamt zich, omdat ze wit is en niet rood zoals alle anderen. Maar dat is net goed. Ze is anders, maar daarom is ze juist uniek.

Bram zegt: “Oh, dat is net zoals ik. Ik ben ook anders, omdat ik druk ben en niet goed kan opletten in de klas. De dokter zegt dat ik ADHD heb, maar eigenlijk ben ik ook uniek, zoals de witte klaproos.”

“Ja inderdaad, Bram. Jij bent ook uniek, net zoals de klaproos!”